

Arrest

nr. 289 086 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en de Pinkstergemeenschap, en op (...) geboren te Luanda, Angola. U heeft steeds in Kilamba-Kiaxi, in verschillende deelgemeentes, gewoond. In 2016, behaalde u uw licentiaat in de algemene geneeskunde. Sinds 2017, werkte u als arts in het ziekenhuis Materno Infatil Mae Jacinto Paulino. Daarnaast werkte u ook, sinds 2015, als vrijwilliger-arts, bij NGO Siga, waar voornamelijk medische zorg gaf aan vreemdelingen in Angola (die weinig toegang hebben tot reguliere zorg). U bent gehuwd met

Oliveira Inenga (verblijvend in Angola), en jullie hebben twee kinderen samen: M. E. (Bijlage 26) en W. B. (Bijlage 26).

In 2015, werden u en enkele andere dokters van NGO Siga gearresteerd en één nacht opgesloten in de gevangenis van Palanca. Deze arrestatie was het gevolg van een meningsverschil over geld tussen generaal Bento Kangamba en de stichters van de NGO.

In september 2017, kondigde de Angolese president João Lourenço Operatie Resgate aan. In het kader van deze operatie, mochten dokters en verpleegkundigen geen zorgen meer toedienen aan personen zonder papieren, met als doel dat zij Angola uiteindelijk zouden verlaten.

Begin 2019, kwam Kangamba, samen met politie, naar jullie NGO. Hij stelde dat jullie de wet overtraden door medische zorg toe te dienen aan vreemdelingen en dat jullie hiermee moesten stoppen. Er is vervolgens een woordenwisseling ontstaan. Eén van de NGO-stichters is toen tussengekomen en heeft Kangamba meegenomen. U heeft uw raadpleging afgemaakt en bent naar huis gegaan.

Vervolgens, had u het gevoel dat u werd gevolgd door iemand. Er is ook driemaal politie langsgekomen in het ziekenhuis waar u werkte om informatie te bekomen over u. De medische secretaresse is dit gaan melden aan uw directrice. Zij heeft u vervolgens bij haar geroepen. U vertelde haar over uw eerdere problemen bij de NGO, waarop zij u heeft gezegd dat u moest oppassen. U was op dit ogenblik ook ziek. Verder, verdwenen er ook meerdere medische personeelsleden (dokters en verpleegkundigen) uit Viana. Zij werden later dood teruggevonden. Omwille van uw ziekte en bovenstaande problemen, plaatste de directrice u in ziekteverlof.

U vertelde uw moeder en broer over uw problemen in Angola en zij hebben u aangeraden om te vluchten. U regelde uw reis en documenten, paspoort en Portugees visum, zelf. Op 18 juni, ging u naar de luchthaven om te vertrekken. Echter, daar werd uw broer aangesproken door veiligheidsagenten, die stelden dat u gezocht werd. Ze hebben u aangeraden om via de Democratische Republiek Congo (DRC) te reizen, wat u vervolgens ook deed. U stak de grens over in Lufo met uw Angolese identiteitskaart – uw eigen paspoort was u in de haast op de luchthaven vergeten – op 20 juni. Uw reis van de DRC naar België werd geregeld door, per suggestie van de man in de luchthaven, meneer S., inclusief een vals paspoort onder de naam F. P.. U reisde samen met hem naar België, waar u aankwam op 1 juli. Op 4 juli 2019, diende u een verzoek tot internationale bescherming in. In België, werd u gediagnosticeerd met leverinsufficiëntie, cholangitis van de galwegen.

Ter staving van uw asielrelaas, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel);

(2) verscheidene artikels m.b.t. Operatie Resgate en de situatie van medisch personeel in Angola; (3) u en uw kind M. zijn Portugees visum (kopie); (4) verscheidene documenten m.b.t. uw licentiaat geneeskunde en werk in het ziekenhuis Materno Infatil Mae Jacinto Paulino (origineel) (nr. 4-5, 8-11); (5) geboorteakte van uw kind M. (origineel); (6) geboorteakte van uw kind W. (kopie); (7) uw medische documenten; (8) uw aangetekend schrijven en verzoekschrift m.b.t. uw 9ter procedure (d.d. 23/12/2019 en 20/04/2020).

B. Motivering

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

Bij DVZ, tijdens uw 'Verklaring DVZ', maakte u reeds gewag van uw medische problemen (DVZ Verklaring d.d. 28/11/2019, hierna DVZ-V, p. 11). Ook uw advocaat onderlijnde voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (per mail d.d. 02/03/2020; toegevoegd aan het administratief dossier) uw medische toestand. Tijdens uw persoonlijk onderhoud, kreeg u de kans om uw medische toestand en problemen toe te lichten. U verklaart – na meerdere diepgaande onderzoeken – de diagnose van leverinsufficiëntie (cholangitis van de galwegen) te hebben gekregen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28/04/2022, hierna NPO 1, p. 9-10), hetgeen u verder staft met voorgelegde medische documenten (per mail d.d. 09/05/2022; zie groene map van het administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zowel bij aanvang van het eerste als het tweede interview, werd u bevraagd hoe u zich voelde. Tijdens het eerste interview, antwoordde u: "ik voel me nogal vermoeid. Ik heb gezondheidsproblemen. Ik was in en uit het ziekenhuis, dus vermoeidheid is er wel. Ik zou willen vragen van af en toe een pauze in te lassen" De Protection Officer erkende daarop uw medische problemen en stelde dat er hiermee rekening zou worden gehouden. Zo werd er u benadrukt dat er voldoende pauzes zouden worden ingelast en dat indien u zelf nood had aan een pauze u dit steeds mocht laten weten. Vervolgens, werd er u gevraagd of u ondanks uw medische problemen zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u 'ja' antwoordde (NPO 1, p. 2). Bij aanvang van het tweede interview, gaf u aan: "ik heb een beetje griep. Ik heb gastritis en moet weleens regelmatig naar het toilet" Er werd hierop benadrukt dat indien u naar het toilet diende te gaan, u niet hoefde te wachten op een pauze, maar gewoon mocht gaan. Opnieuw werd er u gevraagd of u, ondanks deze medische problemen, zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u opnieuw 'ja' antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28/06/2022, hierna NPO 2, p. 2). Verder, werd er u bij aanvang van beide interviews door de Protection Officer uitgebreid uitgelegd hoe het interview zou verlopen en wat er van u werd verwacht (NPO 1, p. 2-3; NPO 2, p. 2-3). Er werden, tijdens beide interviews, voldoende pauzes voorgesteld en/of gehouden (NPO 1, p. 10, 16, 27, 28; NPO 2, p. 10, 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door generaal Bento Kangamba naar aanleiding van uw werk – toedienen van medische zorgen aan vreemdelingen – bij NGO Siga (NPO, p. 23-27). Daarnaast, haalt u ook uw medische problemen aan (NPO, p. 26-27). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van uw gegronde vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ten eerste wijst het CGVS op het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat u niet met het voor u afgeleverde visum en uw persoonlijke reisdocument naar Europa reisde. U verklaart dat u een paspoort en afgeleverd visum voor Portugal had. Echter, op de dag van uw vertrek op de luchthaven, werd u ervan op de hoogte gebracht door luchthaven-veiligheidspersoneel dat u moest oppassen omdat u werd gezocht door de politie. Uw foto zou daar én op de website van de politie geregistreerd staan. Deze persoon raadde u vervolgens aan om via DRC te reizen, hetgeen u dan ook heeft gedaan (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 20). Echter, ondanks dat u geseind stond met foto op de politiewebsite én dat de politie u zocht, kon u toch met uw eigen Angolese identiteitskaart de grens tussen Angola en DRC oversteken (NPO 1, p. 17, 20-21). Waar het an sich al zeer opvallend is dat u aan de grens geen problemen zou hebben gehad, stelt landeninformatie duidelijk dat Angolese staatsburgers een paspoort en visum nodig hebben om naar de DRC te reizen (zie landeninformatie). **Het feit dat u verklaart met louter en alleen uw Angolese identiteitskaart de grens te zijn overgestoken kan, in het licht van deze landeninformatie, reeds sterk betwijfeld worden.** U reisde vervolgens met een vals DRC paspoort én Belgische verblijfskaart naar België (NPO, p. 17, 20). Nochtans, had u bij aanvang van het interview verklaart dat, gevraagd naar documenten waarop een andere naam stond, u enkel een DRC paspoort op een andere naam gebruikt hebt (NPO 1, p. 4). Op een Belgische verblijfsvergunning, staat nochtans ook een naam (zie landeninformatie) én u verklaart zelf: "het was een verblijfskaart van een meisje dat hier verbleef" (NPO 1, p. 20). Deze documenten zouden geregeld zijn door de smokkelaar meneer S.. U zou hem 500 dollar betaald hebben (NPO 1, p. 20, 22; NPO 2, p. 19-20). In tegenstelling, bij DVZ verklaarde u de naam van de smokkelaar niet te weten én dat u hem 1.000 dollar had betaald (DVZ-V, p. 11).

Verder, verklaart u dat u uw paspoort in de haast van uw vlucht bent vergeten op de luchthaven (NPO 1, p. 19). U stelt vervolgens dat uw broer of man uw paspoort achteraf zouden gaan oppikken op de luchthaven (doch, hebben ze hiervoor nog geen tijd gehad) (NPO 1, p. 19). **Deze verklaring – dat zij zomaar uw paspoort zouden kunnen gaan ophalen – strookt absoluut niet met uw verklaringen dat u gezocht wordt door de politie.** Bovendien, verklaart u dat u uw paspoort heeft aangevraagd in februari 2019 (NPO 1, p. 21). **Waar het op zich al hoogst onaannemelijk is dat u uw paspoort zou**

hebben aangevraagd toen u reeds problemen had met de Angolese autoriteiten, blijkt uit uw administratief dossier dat uw paspoort reeds werd uitgegeven in oktober 2018, dus voor u enige reden tot vluchten had.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen m.b.t. uw verklaringen omtrent uw documenten en reisweg – tegenstrijdigheden én weinig aannemelijke verklaringen – maken dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering dat u Angola illegaal verliet via de Democratische Republiek Congo en vervolgens illegaal naar België reisde. In tegenstelling, het vermoeden rijst dat u legaal uw land verliet met uw eigen paspoort en uitgereikt Portugees visum. Dit ondergraaft op zijn beurt uw problemen met de Angolese autoriteiten sterk. Immers, indien u werkelijk zou vervolgd worden door de Angolese autoriteiten is het allesbehalve geloofwaardig dat u zonder problemen legaal uw land kon verlaten.

Uw vrees wordt bovendien nog verder ondermijnd door uw eigen gedrag na de aangehaalde vervolgingsfeiten. Immers u baseert uw vrees op verscheidene gebeurtenissen, namelijk uw arrestatie en opsluiting in 2015, uw incident met Kangamba in 2019, het gevoel dat u werd gevolgd door iemand én de drie bezoeken door de politie aan uw ziekenhuis. Doch, besliste u om na al deze gebeurtenissen nog acht dagen gewoon te gaan werken (4 maart tot 12 maart). Gevraagd waarom u die dagen nog bent gaan werken, antwoordt u simpelweg dat u nog een aantal afspraken had met zwangere vrouwen en deze niet wou doorschuiven aan iemand anders (NPO 2, p. 15-16). Bovendien, verklaart u in de daaropvolgende periode niet te zijn buiten geweest. Door de Protection Officer gevraagd of u ondergedoken leefde of gewoonweg niet buiten kwam omdat u ziek was, antwoordt u 'ik was ziek' (NPO 2, p. 17). Ten gevolge van bovenstaand gedrag, rijst dan ook het vermoeden dat u uw land eerder heeft verlaten omwille van uw medische problemen dan omwille van uw problemen met Kangamba. U lijkt ze immers zelf niet zo ernstig te nemen.

Er kunnen dus reeds bij voorbaat sterkte twijfels geplaatst worden bij de door u aangehaalde gegronde vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Betreffende het **incident uit 2015 waarbij u en enkele collega's 24 uur werden opgesloten** (NPO 1, p. 23), dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, situeerde u dit incident in april 2015 en stelde u dat jullie opsluiting verbonden was met de vluchtelingenproblematiek, namelijk dat de regering hen wilden terugsturen maar dat jullie, als dokters, hun gezondheid op de eerste plaats wilden zetten (CGVS Vragenlijst d.d. 28/11/2019, hierna CGVS-V, p. 1). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, haalt u dit incident ook aan. U situeert dit opnieuw in 2015, maar stelt nu dat het ergens in het tweede semester richting uw examens toe was, namelijk augustus of september. Bovendien, geeft u nu ook een geheel andere aanleiding. Kangamba zou een meningsverschil hebben gehad met de stichters van de NGO over geld – de NGO zou hem 'belastingen' moeten betalen, maar toen ze hem die maand niet konden betalen, omdat er geld nodig was voor voeding en medicijnen, ontstond het conflict (NPO 1, p. 23, 27-28). Ook tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS, bevestigt u dat jullie arrestatie het gevolg was van een geldkwestie tussen de stichters en Kangamba (NPO 2, p. 19). Gesteld door de Protection Officer dat het dus niet te maken had met jullie latere problemen omtrent het helpen van migranten, antwoordt u bevestigend, dat deze pas zijn begonnen met de start van Operatie Resgate (NPO 2, p. 19). Verder, tijdens uw tweede interview, wordt u ook nogmaals gevraagd naar de datum, waarop u eerst vaagweg stelt dat het 2015 of 2016 was. Gevraagd of u hierin preciezer kan zijn, antwoordt u dat het midden 2015, juli of augustus, was (NPO 2, p. 4-5). **Het CGVS merkt dus tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum én de reden/aanleiding van de opsluiting.**

Betreffende **het incident in 2019 waarbij Kangamba naar jullie NGO kwam**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Ten eerste, maakte u bij DVZ al helemaal geen melding van dit specifieke incident (CGVS-V, p. 1-2). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u: "ik werkte destijds bij de NGO. De generaal is daar toegekomen met een politiewagen. Ze sloegen mensen en vroegen documenten. Degene zonder documenten, die werden geslagen. Ik zag daar zwangere vrouwen die aan het bloeden waren. Kinderen die mishandeld werden. Ik ben hen bijstand gaan geven. De generaal is naar mij toegestapt. Hij zei dat ik dit niet mocht doen, dat dit tegen de wet was. Ik zei dat dit niet waar was, dat ik een eed had afgelegd waarin ik beloofde van iedereen bijstand te verlenen ongeacht hun persoonlijk situatie. Hij zei dat we tegen de wet ingingen, dat we koppig waren, dat dit niet kon en dat we opgepakt zouden worden. Zo is er herrie ontstaan. We probeerden hem te overtuigen,

dat we door de eed verplicht waren. We werkten daar toen met vier of vijf dokters,” namelijk: A.(...) M.(...) V.(...), F.(...) F.(...), J.(...) M.(...), D.(...) D.(...) en u (NPO 1, p. 24-25, 29). U situeert dit incident in januari 2019 (NPO 1, p. 29). **Echter, wanneer u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud opnieuw naar dit incident wordt gevraagd, wijken uw verklaringen af én schetsen zij een veel minder ernstige situatie.** U verklaart nu dat u toekwam aan de NGO en zag dat er een beetje verwarring was (NPO 2, p. 6). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat toen u toekwam er reeds politiewagens stonden gestationeerd. U hechtte daar toen niet veel belang aan, want de situatie was inderdaad dat ze vreemdelingen achterna zaten en er was vlakbij ook een markt. U stelt dat er ook moeders aan het praten, reclameren, waren. Gevraagd of u nog iets meer heeft gezien, antwoordt u ontkennend (NPO 2, p. 7). U stelt dat er vervolgens, ongeveer een halfuur na uw aankomst, herrie is ontstaan – echter, verklaart u later plotseling dat u reeds drie patiënten had gezien en gevraagd hoelang u reeds bezig was, “ik denk één uur tot anderhalf uur voor die drie patiënten, maar het kan ook minder geweest zijn” (NPO 2, p. 6, 8). U legt uit dat de politie is binnengevallen en heeft gezegd dat jullie moesten stoppen met werken, omdat jullie patiënten geen recht hadden op hulpverlening. Er ontstond een kleine woordenwisseling tussen u en de politie. Tijdens deze woordenwisseling is Kangamba binnengekomen – u verklaart nu uitdrukkelijk dat de politie eerst binnenviel zonder Kangamba, dat hij pas later, tijdens uw woordenwisseling, is toegekomen (NPO 2, p. 6-8). Hij heeft toen tegen u gezegd dat u moest stoppen met werken, waarop u antwoordde dat u een eed had afgelegd en vroeg of u uw raadpleging van die dag mocht verderzetten om dan de volgende dag te herevalueren. Kangamba verbood u dit echter. Vervolgens is één van de NGO stichters gekomen en hij heeft Kangamba meegenomen naar zijn kabinet. U heeft Kangamba hierna nooit meer gezien en weet ook niet wat er nog tussen hem en de stichter is gezegd of gebeurd. U heeft uw patiënt haar voorschrift opgesteld en meegegeven en bent naar huis gegaan. U stelt dat toen u buitenkwam er nog steeds wat herrie was. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat die vrouwen door elkaar aan het praten waren. Uitdrukkelijk gevraagd of, naast uw woordenwisseling met de politie, ze nog iets anders hebben gedaan, antwoordt u ‘nee’. Uitdrukkelijk gevraagd of Kangamba nog iets anders heeft gezegd of gedaan, antwoordt u ‘nee’. Uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets heeft gehoord over wat er is gebeurd in of aan de NGO nadat u bent vertrokken, antwoordt u dat u heeft gebeld om inlichtingen te bekomen, maar dat hij (de stichter) enkel heeft gezegd dat de raadplegingen waren opgeschort en dat ze zouden kijken hoe ze zich verder zouden organiseren (NPO 2, p. 7-9). **Het mag duidelijk zijn uit bovenstaande verklaringen dat uw omschrijving van dit incident tijdens het tweede persoonlijke onderhoud veel minder ernstig is, en overeenkomt met een gewoon politieoptreden – deel van de president zijn Operatie Resgate.** Bovendien omschrijft u dit incident later in het interview zelf als “een banale discussie met een politiemann” (NPO 2, p. 12). Er kunnen ook nog enkele verdere – naast degene die hierboven reeds werden aangehaald – tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen. Gevraagd naar de datum van dit incident, blijft u eerst vaag en stelt dat het januari of februari 2019 was. Gevraagd door de Protection Officer of u hierin concreter zou kunnen zijn, antwoordt u dat het de eerste week van februari was (NPO 2, p. 4). Verder, gevraagd naar wie er aanwezig was op die dag, antwoordt u nu dat er slechts twee dokters (F.(...) F.(...) en u), de stichter (M.(...) C.(...)) en de patiënten aanwezig waren (NPO 2, p. 10)

Betreffende de bezoeken aan het ziekenhuis waar u werkte en uw gevoel dat u werd gevolgd, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, stelde u dat er tweemaal mensen zijn langsgekomen in het ziekenhuis en dat uw directrice zei dat ze had gemerkt dat u in de gaten werd gehouden. U situeerde dit tussen februari en 12 maart 2019 (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, verklaart u dat u begin 2019 het gevoel had dat u werd gevolgd en dat de politie driemaal – dus niet tweemaal – is langsgekomen op uw werk. Ze vroegen aan de medische secretaresse gedetailleerde informatie over u. Eén van de agenten stelde dat hij graag van uw diensten als dokter wou gebruik maken voor zijn dochter. De medische secretaresse heeft uw directrice hierover ingelicht. U werd daarop bij haar geroepen en heeft haar verteld over uw situatie, waarop zij stelde dat u moest oppassen, dat u werd gevolgd. U situeert al deze gebeurtenissen in februari (NPO 1, p. 25, 30-31). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, stelt u dat het drie bezoeken betrof, maar situeert deze opnieuw op een ander moment, namelijk tweemaal in februari en éénmaal in maart (twee of drie maart) (NPO 2, p. 11). U verklaart uitdrukkelijk dat de agenten nooit een reden of verklaring hebben gegeven waarom ze informatie wilden over u (NPO 2, p. 13). U verklaart verder dat u, ten tijde van uw gesprek met de directrice, al twee weken het gevoel had dat u werd gevolgd (NPO 2, p. 12), maar stelt later dat het slechts tweemaal is gebeurd, dat een persoon dezelfde weg volgde als u (NPO 2, p. 14-15). **Het CGVS merkt tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum van deze gebeurtenissen, het aantal bezoeken aan uw ziekenhuis en of de agenten al dan niet een reden hebben gegeven voor hun interesse in u.**

Betreffende **de dokters en verpleegkundigen die zijn verdwenen**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, verklaarde u: "hij (de generaal) wou niet toestaan dat we die mensen hielpen en beetje bij beetje verdwenen er dokters van de NGO tot ze dood werden teruggevonden. In totaal werden er tussen 02.2019 en mijn vertrek 5 dokters en 2 verpleegsters dood teruggevonden. Ik kende ze enkel bij naam" (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, situeert u deze verdwijningen eind 2018. U stelt dat er vijf dokters en twee verpleegkundigen uit Viana zijn verdwenen en dat zij twee weken nadien dood werden teruggevonden (NPO 1, p. 25). U verklaart dat er twee van de vijf dokters bij u in het ziekenhuis in Palanca – dus niet de NGO – werkten. U bent in staat om hun volledige namen te geven, maar stelt de overige personen (drie dokters en twee verpleegkundigen) noch persoonlijk, noch bij naam te kennen (NPO 1, p. 30). Uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud, wijken hier enkel verder van af. U stelt nu dat de verdwijningen zijn begonnen eind 2018 en zijn doorgestaan tot het moment dat u Angola verliet. U verklaart nu dat het twee dokters en vijf verpleegkundigen – dus niet vijf dokters en twee verpleegkundigen – betrof, maar dat u hen niet persoonlijk kende. U stelt enkel te weten dat de verpleegkundigen afkomstig waren uit Viana. Gevraagd of er mensen uit uw eigen ziekenhuis bij waren, antwoordt u dat er twee verpleegkundigen bij waren. Gevraagd naar hun namen, stelt u deze niet te kennen: "ik heb het slechts vastgesteld toen ze op de ronde tafel hun foto's hadden gezet. Het was op een ronde tafel waar ze hun foto's hadden gezet met een kaars bij" (NPO 2, p. 16-17) – u wisselt dus van twee dokters uit uw ziekenhuis, dewelke u bij naam kon noemen, naar twee verpleegkundigen uit uw ziekenhuis, dewelke u niet kent. Gevraagd of er bij de vermisten iemand van de ngo was, stelt u plotseling dat enkelen van de ngo ook zijn verdwenen/weggegaan, maar u weet niet naar waar. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u vaagweg: "ik weet niet of ze levend of niet of levend zijn. Ik weet niet of ze zijn gevlucht of niet. Ik ben hun spoor kwijtgespeeld" (NPO 2, p. 17). **Het CGVS merkt tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum van de verdwijningen, de identiteit van de verdwenen personen en uw band met hen.**

Betreffende **Operatie Resgate en generaal Bento Kangamba**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, verklaarde u vaagweg: "er was een generaal, ik weet zijn naam niet, die ons verbood vluchtelingen te helpen. Deze operatie was deel van Operação Resgate en begon in 02.2019" (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS, stelt u plotseling wel de naam van de generaal, Bento Kangamba, te kennen. Ermee confronteert dat u bij DVZ stelde zijn naam niet te kennen, antwoordt u dat toen u toekwam u zich de naam niet herinnerde, maar toen u informatie opzocht over Operatie Resgate, kwam u zijn naam en foto tegen in een artikel (NPO 2, p. 18). Verder, verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud, tegenstrijdig met uw verklaringen voor DVZ, dat Operatie Resgate is aangekondigd in september 2017 en is begonnen eind 2017 of begin 2018 op het niveau van de regering en vervolgens, eind 2018, is doorgezet op een lagere niveau, waar het erop neerkwam dat vreemdelingen Angola diende te verlaten zonder hun verworven eigendommen (NPO 1, p. 25, 28).

Bovenbeschreven inconsistenties, in combinatie met verscheidene onaannemelijkheden, maken dat aan uw asielrelaas volstrekt geen geloof meer kan worden gehecht. Uw advocate haalt aan dat uw medische situatie maakt dat u moeite heeft met het herinneren van namen en data. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor uw medische problemen en de belasting of stress die deze met zich mee kunnen brengen, moet worden vastgesteld dat het hier een veelheid aan inconsistenties betreft tussen uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS en tussen uw verklaringen voor het CGVS onderling, die bovendien de kern van uw asielrelaas betreffen en dermate veelvuldig zijn dat uw medische problemen er geen verschoning meer voor kunnen bieden. Er dient dan ook vastgesteld dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Betreffende de door u aangehaalde **medische problemen en gebrekkige/gebrek aan behandeling in Angola** (NPO 1, p. 26-27, 31-32), dient te worden vastgesteld dat deze door u ingeroepen medische redenen **geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.** Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola. Immers, u verklaart dat u reeds behandeld werd in Angola – doch, een foutieve behandeling als gevolg van een verkeerde diagnose – en dat uw huidige bepaalde behandeling, een levertransplantatie, niet mogelijk is in Angola, bij niemand (NPO 1, p. 31-32). Ook uw advocaat bevestigt dat u geen vervolging vreest in het kader van uw medische problemen (NPO

1, p. 34). Zoals u reeds op de hoogte bent – immers u diende al tweemaal een aanvraag in – dient u zich voor **de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure**. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van **artikel 9ter van de wet van 15 december 1980**. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

U legt verscheidene documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit en die van uw kinderen, uw universitaire studies, uw werk in het ziekenhuis Materno Infatil Mae Jacinto Paulino, uw medische toestand en 9ter procedures (NPO 1, p. 23; zie groene map van het administratief dossier). Deze elementen worden niet in twijfel getrokken door het CGVS. U legt geen enkel document voor m.b.t. uw werk bij NGO Siga (NPO 1, p. 23).

Daarnaast legt u verscheidene artikels neer m.b.t. Operatie Resgate en de situatie van het medisch personeel. Het betreft echter algemene landeninformatie – u wordt nergens persoonlijk genoemd in deze documenten. Bijgevolg, zijn zij niet van dien aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande redenering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift als enig middel aan, afgeleid uit de schending van: “artikel 1,2 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en volgende van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980”

2.2. Ter terechtzitting stelt verzoekster een aanvullende nota neer te leggen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met hierbij gevoegd twee stukken.

Hierbij dient vooreerst te worden verwezen naar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

In casu wordt vastgesteld dat verzoekster, zoals blijkt uit de bijlage 26quinquies zoals opgenomen in het administratief dossier, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet ervan in kennis werd gesteld dat de taal waarin haar verzoek om internationale bescherming zou worden onderzocht het Nederlands is. Bijgevolg is de taal die in de procedure voor zowel verweerder als de Raad diende en dient te worden gebruikt overeenkomstig artikel 51/4, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet het Nederlands.

Verzoekster geeft zulks zelf eveneens terecht aan in het voorliggende verzoekschrift in het onderdeel dat handelt over de taal van de procedure (p.1). Bijgevolg dient ten aanzien van de door verzoekster neergelegde aanvullende nota, behoudens het opschrift "Aanvullende nota" in het Frans opgesteld, te worden vastgesteld dat dit niet wordt neergelegd in de taal van de procedure en dat verzoekster met de neerlegging van een dergelijk stuk het bepaalde in voormeld wetsartikel miskent.

Voorts beperkt verzoekster zich tot een loutere opsomming van de door haar bijgebrachte stukken zonder ook maar enigszins aan te geven wat zij met deze stukken wenst aan te tonen waardoor het ter zitting neergelegde document met als opschrift "Aanvullende nota" niet kan worden gezien als aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient deze "Aanvullende nota", waarbij twee stukken werden gevoegd, die niet werd opgesteld in de taal van onderhavige procedure, uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door generaal Bento Kangamba naar aanleiding van uw werk – toedienen van medische zorgen aan vreemdelingen – bij NGO Siga (NPO, p. 23-27). Daarnaast, haalt u ook uw medische problemen aan (NPO, p. 26-27). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van uw gegronde vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Ten eerste wijst het CGVS op het feit dat u niet aannemelijk kon maken dat u niet met het voor u afgeleverde visum en uw persoonlijke reisdocument naar Europa reisde. U verklaart dat u een paspoort en afgeleverd visum voor Portugal had. Echter, op de dag van uw vertrek op de luchthaven, werd u ervan op de hoogte gebracht door luchthaven-veiligheidspersoneel dat u moest oppassen omdat u werd gezocht door de politie. Uw foto zou daar én op de website van de politie geregistreerd staan. Deze persoon raadde u vervolgens aan om via DRC te reizen, hetgeen u dan ook heeft gedaan (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 20). Echter, ondanks dat u geseind stond met foto op de politiewebsite én dat de politie u zocht, kon u toch met uw eigen Angolese identiteitskaart de grens tussen Angola en DRC oversteken (NPO 1, p. 17, 20-21). Waar het an sich al zeer opvallend is dat u aan de grens geen problemen zou hebben gehad, stelt landeninformatie duidelijk dat Angolese staatsburgers een paspoort en visum nodig hebben om naar de DRC te reizen (zie landeninformatie). Het feit dat u verklaart met louter en alleen

uw Angolese identiteitskaart de grens te zijn overgestoken kan, in het licht van deze landeninformatie, reeds sterk betwijfeld worden. U reisde vervolgens met een vals DRC paspoort én Belgische verblijfskaart naar België (NPO, p. 17, 20). Nochtans, had u bij aanvang van het interview verklaart dat, gevraagd naar documenten waarop een andere naam stond, u enkel een DRC paspoort op een andere naam gebruikt hebt (NPO 1, p. 4). Op een Belgische verblijfsvergunning, staat nochtans ook een naam (zie landeninformatie) én u verklaart zelf: "het was een verblijfskaart van een meisje dat hier verbleef" (NPO 1, p. 20). Deze documenten zouden geregeld zijn door de smokkelaar meneer S.. U zou hem 500 dollar betaald hebben (NPO 1, p. 20, 22; NPO 2, p. 19-20). In tegenstelling, bij DVZ verklaarde u de naam van de smokkelaar niet te weten én dat u hem 1.000 dollar had betaald (DVZ-V, p. 11).

Verder, verklaart u dat u uw paspoort in de haast van uw vlucht bent vergeten op de luchthaven (NPO 1, p. 19). U stelt vervolgens dat uw broer of man uw paspoort achteraf zouden gaan oppikken op de luchthaven (doch, hebben ze hiervoor nog geen tijd gehad) (NPO 1, p. 19). **Deze verklaring – dat zij zomaar uw paspoort zouden kunnen gaan ophalen – strookt absoluut niet met uw verklaringen dat u gezocht wordt door de politie.** Bovendien, verklaart u dat u uw paspoort heeft aangevraagd in februari 2019 (NPO 1, p. 21). **Waar het op zich al hoogst onaannemelijk is dat u uw paspoort zou hebben aangevraagd toen u reeds problemen had met de Angolese autoriteiten, blijkt uit uw administratief dossier dat uw paspoort reeds werd uitgegeven in oktober 2018, dus voor u enige reden tot vluchten had.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen m.b.t. uw verklaringen omtrent uw documenten en reisweg – tegenstrijdigheden én weinig aannemelijke verklaringen – maken dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering dat u Angola illegaal verliet via de Democratische Republiek Congo en vervolgens illegaal naar België reisde. In tegenstelling, het vermoeden rijst dat u legaal uw land verliet met uw eigen paspoort en uitgereikt Portugees visum. Dit ondergraaft op zijn beurt uw problemen met de Angolese autoriteiten sterk. Immers, indien u werkelijk zou vervolgd worden door de Angolese autoriteiten is het allesbehalve geloofwaardig dat u zonder problemen legaal uw land kon verlaten.

Uw vrees wordt bovendien nog verder ondermijnd door uw eigen gedrag na de aangehaalde vervolgingsfeiten. Immers u baseert uw vrees op verscheidene gebeurtenissen, namelijk uw arrestatie en opsluiting in 2015, uw incident met Kangamba in 2019, het gevoel dat u werd gevolgd door iemand én de drie bezoeken door de politie aan uw ziekenhuis. Doch, besliste u om na al deze gebeurtenissen nog acht dagen gewoon te gaan werken (4 maart tot 12 maart). Gevraagd waarom u die dagen nog bent gaan werken, antwoordt u simpelweg dat u nog een aantal afspraken had met zwangere vrouwen en deze niet wou doorschuiven aan iemand anders (NPO 2, p. 15-16). Bovendien, verklaart u in de daaropvolgende periode niet te zijn buiten geweest. Door de Protection Officer gevraagd of u ondergedoken leefde of gewoonweg niet buiten kwam omdat u ziek was, antwoordt u 'ik was ziek' (NPO 2, p. 17). **Ten gevolge van bovenstaand gedrag, rijst dan ook het vermoeden dat u uw land eerder heeft verlaten omwille van uw medische problemen dan omwille van uw problemen met Kangamba.** U lijkt ze immers zelf niet zo ernstig te nemen.

Er kunnen dus reeds bij voorbaat sterkte twijfels geplaatst worden bij de door u aangehaalde gegronde vrees voor vervolging, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Betreffende het **incident uit 2015 waarbij u en enkele collega's 24 uur werden opgesloten** (NPO 1, p. 23), dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, situeerde u dit incident in april 2015 en stelde u dat jullie opsluiting verbonden was met de vluchtelingenproblematiek, namelijk dat de regering hen wilden terugsturen maar dat jullie, als dokters, hun gezondheid op de eerste plaats wilden zetten (CGVS Vragenlijst d.d. 28/11/2019, hierna CGVS-V, p. 1). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, haalt u dit incident ook aan. U situeert dit opnieuw in 2015, maar stelt nu dat het ergens in het tweede semester richting uw examens toe was, namelijk augustus of september. Bovendien, geeft u nu ook een geheel andere aanleiding. Kangamba zou een meningsverschil hebben gehad met de stichters van de NGO over geld – de NGO zou hem 'belastingen' moeten betalen, maar toen ze hem die maand niet konden betalen, omdat er geld nodig was voor voeding en medicijnen, ontstond het conflict (NPO 1, p. 23, 27-28). Ook tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS, bevestigt u dat jullie arrestatie het gevolg was van een geldkwestie tussen de stichters en Kangamba (NPO 2, p. 19). Gesteld door de Protection Officer dat het dus niet te maken had met jullie

latere problemen omtrent het helpen van migranten, antwoordt u bevestigend, dat deze pas zijn begonnen met de start van Operatie Resgate (NPO 2, p. 19). Verder, tijdens uw tweede interview, wordt u ook nogmaals gevraagd naar de datum, waarop u eerst vaagweg stelt dat het 2015 of 2016 was. Gevraagd of u hierin preciezer kan zijn, antwoordt u dat het midden 2015, juli of augustus, was (NPO 2, p. 4-5). **Het CGVS merkt dus tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum én de reden/aanleiding van de opsluiting.**

Betreffende **het incident in 2019 waarbij Kangamba naar jullie NGO kwam**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Ten eerste, maakte u bij DVZ al helemaal geen melding van dit specifieke incident (CGVS-V, p. 1-2). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u: "ik werkte destijds bij de NGO. De generaal is daar toegekomen met een politiewagen. Ze sloegen mensen en vroegen documenten. Degene zonder documenten, die werden geslagen. Ik zag daar zwangere vrouwen die aan het bloeden waren. Kinderen die mishandeld werden. Ik ben hen bijstand gaan geven. De generaal is naar mij toegestapt. Hij zei dat ik dit niet mocht doen, dat dit tegen de wet was. Ik zei dat dit niet waar was, dat ik een eed had afgelegd waarin ik beloofde van iedereen bijstand te verlenen ongeacht hun persoonlijk situatie. Hij zei dat we tegen de wet ingingen, dat we koppig waren, dat dit niet kon en dat we opgepakt zouden worden. Zo is er herrie ontstaan. We probeerden hem te overtuigen, dat we door de eed verplicht waren. We werkten daar toen met vier of vijf dokters," namelijk: A.(...) M.(...) V.(...), F.(...) F.(...), J.(...) M.(...), D.(...) D.(...) en u (NPO 1, p. 24-25, 29). U situeert dit incident in januari 2019 (NPO 1, p. 29). **Echter, wanneer u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud opnieuw naar dit incident wordt gevraagd, wijken uw verklaringen af én schetsen zij een veel minder ernstige situatie.** U verklaart nu dat u toekwam aan de NGO en zag dat er een beetje verwarring was (NPO 2, p. 6). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat toen u toekwam er reeds politiewagens stonden gestationeerd. U hechtte daar toen niet veel belang aan, want de situatie was inderdaad dat ze vreemdelingen achterna zaten en er was vlakbij ook een markt. U stelt dat er ook moeders aan het praten, reclameren, waren. Gevraagd of u nog iets meer heeft gezien, antwoordt u ontkennend (NPO 2, p. 7). U stelt dat er vervolgens, ongeveer een halfuur na uw aankomst, herrie is ontstaan – echter, verklaart u later plotseling dat u reeds drie patiënten had gezien en gevraagd hoelang u reeds bezig was, "ik denk één uur tot anderhalf uur voor die drie patiënten, maar het kan ook minder geweest zijn" (NPO 2, p. 6, 8). U legt uit dat de politie is binnengevallen en heeft gezegd dat jullie moesten stoppen met werken, omdat jullie patiënten geen recht hadden op hulpverlening. Er ontstond een kleine woordenwisseling tussen u en de politie. Tijdens deze woordenwisseling is Kangamba binnengekomen – u verklaart nu uitdrukkelijk dat de politie eerst binnenviel zonder Kangamba, dat hij pas later, tijdens uw woordenwisseling, is toegekomen (NPO 2, p. 6-8). Hij heeft toen tegen u gezegd dat u moest stoppen met werken, waarop u antwoordde dat u een eed had afgelegd en vroeg of u uw raadpleging van die dag mocht verderzetten om dan de volgende dag te herevalueren. Kangamba verbood u dit echter. Vervolgens is één van de NGO stichters gekomen en hij heeft Kangamba meegenomen naar zijn kabinet. U heeft Kangamba hierna nooit meer gezien en weet ook niet wat er nog tussen hem en de stichter is gezegd of gebeurd. U heeft uw patiënt haar voorschrift opgesteld en meegegeven en bent naar huis gegaan. U stelt dat toen u buitenkwam er nog steeds wat herrie was. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat die vrouwen door elkaar aan het praten waren. Uitdrukkelijk gevraagd of, naast uw woordenwisseling met de politie, ze nog iets anders hebben gedaan, antwoordt u 'nee'. Uitdrukkelijk gevraagd of Kangamba nog iets anders heeft gezegd of gedaan, antwoordt u 'nee'. Uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets heeft gehoord over wat er is gebeurd in of aan de NGO nadat u bent vertrokken, antwoordt u dat u heeft gebeld om inlichtingen te bekomen, maar dat hij (de stichter) enkel heeft gezegd dat de raadplegingen waren opgeschort en dat ze zouden kijken hoe ze zich verder zouden organiseren (NPO 2, p. 7-9). **Het mag duidelijk zijn uit bovenstaande verklaringen dat uw omschrijving van dit incident tijdens het tweede persoonlijke onderhoud veel minder ernstig is, en overeenkomt met een gewoon politieoptreden – deel van de president zijn Operatie Resgate.** Bovendien omschrijft u dit incident later in het interview zelf als "een banale discussie met een politieman" (NPO 2, p. 12). Er kunnen ook nog enkele verdere – naast degene die hierboven reeds werden aangehaald – tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen. Gevraagd naar de datum van dit incident, blijft u eerst vaag en stelt dat het januari of februari 2019 was. Gevraagd door de Protection Officer of u hierin concreter zou kunnen zijn, antwoordt u dat het de eerste week van februari was (NPO 2, p. 4). Verder, gevraagd naar wie er aanwezig was op die dag, antwoordt u nu dat er slechts twee dokters (F.(...) F.(...) en u), de stichter (M.(...) C.(...)) en de patiënten aanwezig waren (NPO 2, p. 10)

Betreffende **de bezoeken aan het ziekenhuis waar u werkte en uw gevoel dat u werd gevolgd**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, stelde u dat er tweemaal mensen zijn langsgelopen in het ziekenhuis en dat uw directrice zei dat ze had gemerkt dat u in de gaten werd gehouden. U situeerde dit tussen februari en 12 maart 2019 (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste

persoonlijk onderhoud, verklaart u dat u begin 2019 het gevoel had dat u werd gevolgd en dat de politie driemaal – dus niet tweemaal – is langsgelopen op uw werk. Ze vroegen aan de medische secretaresse gedetailleerde informatie over u. Eén van de agenten stelde dat hij graag van uw diensten als dokter wou gebruik maken voor zijn dochter. De medische secretaresse heeft uw directrice hierover ingelicht. U werd daarop bij haar geroepen en heeft haar verteld over uw situatie, waarop zij stelde dat u moest oppassen, dat u werd gevolgd. U situeert al deze gebeurtenissen in februari (NPO 1, p. 25, 30-31). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, stelt u dat het drie bezoeken betrof, maar situeert deze opnieuw op een ander moment, namelijk tweemaal in februari en éénmaal in maart (twee of drie maart) (NPO 2, p. 11). U verklaart uitdrukkelijk dat de agenten nooit een reden of verklaring hebben gegeven waarom ze informatie wilden over u (NPO 2, p. 13). U verklaart verder dat u, ten tijde van uw gesprek met de directrice, al twee weken het gevoel had dat u werd gevolgd (NPO 2, p. 12), maar stelt later dat het slechts tweemaal is gebeurd, dat een persoon dezelfde weg volgde als u (NPO 2, p. 14-15). **Het CGVS merkt tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum van deze gebeurtenissen, het aantal bezoeken aan uw ziekenhuis en of de agenten al dan niet een reden hebben gegeven voor hun interesse in u.**

Betreffende **de dokters en verpleegkundigen die zijn verdwenen**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, verklaarde u: "hij (de generaal) wou niet toestaan dat we die mensen hielpen en beetje bij beetje verdwenen er dokters van de NGO tot ze dood werden teruggevonden. In totaal werden er tussen 02.2019 en mijn vertrek 5 dokters en 2 verpleegsters dood teruggevonden. Ik kende ze enkel bij naam" (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, situeert u deze verdwijningen eind 2018. U stelt dat er vijf dokters en twee verpleegkundigen uit Viana zijn verdwenen en dat zij twee weken nadien dood werden teruggevonden (NPO 1, p. 25). U verklaart dat er twee van de vijf dokters bij u in het ziekenhuis in Palanca – dus niet de NGO – werkten. U bent in staat om hun volledige namen te geven, maar stelt de overige personen (drie dokters en twee verpleegkundigen) noch persoonlijk, noch bij naam te kennen (NPO 1, p. 30). Uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud, wijken hier enkel verder van af. U stelt nu dat de verdwijningen zijn begonnen eind 2018 en zijn doorgegaan tot het moment dat u Angola verliet. U verklaart nu dat het twee dokters en vijf verpleegkundigen – dus niet vijf dokters en twee verpleegkundigen – betrof, maar dat u hen niet persoonlijk kende. U stelt enkel te weten dat de verpleegkundigen afkomstig waren uit Viana. Gevraagd of er mensen uit uw eigen ziekenhuis bij waren, antwoordt u dat er twee verpleegkundigen bij waren. Gevraagd naar hun namen, stelt u deze niet te kennen: "ik heb het slechts vastgesteld toen ze op de ronde tafel hun foto's hadden gezet. Het was op een ronde tafel waar ze hun foto's hadden gezet met een kaars bij" (NPO 2, p. 16-17) – u wisselt dus van twee dokters uit uw ziekenhuis, dewelke u bij naam kon noemen, naar twee verpleegkundigen uit uw ziekenhuis, dewelke u niet kent. Gevraagd of er bij de vermisten iemand van de ngo was, stelt u plotseling dat enkelen van de ngo ook zijn verdwenen/weggegaan, maar u weet niet naar waar. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u vaagweg: "ik weet niet of ze levend of niet of levend zijn. Ik weet niet of ze zijn gevlucht of niet. Ik ben hun spoor kwijtgespeeld" (NPO 2, p. 17). **Het CGVS merkt tegenstrijdigheden op m.b.t. de datum van de verdwijningen, de identiteit van de verdwenen personen en uw band met hen.**

Betreffende **Operatie Resgate en generaal Bento Kangamba**, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, verklaarde u vaagweg: "er was een generaal, ik weet zijn naam niet, die ons verbood vluchtelingen te helpen. Deze operatie was deel van Operação Resgate en begon in 02.2019" (CGVS-V, p. 2). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS, stelt u plotseling wel de naam van de generaal, Bento Kangamba, te kennen. Ermee confronteert dat u bij DVZ stelde zijn naam niet te kennen, antwoordt u dat toen u toekwam u zich de naam niet herinnerde, maar toen u informatie opzocht over Operatie Resgate, kwam u zijn naam en foto tegen in een artikel (NPO 2, p. 18). Verder, verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud, tegenstrijdig met uw verklaringen voor DVZ, dat Operatie Resgate is aangekondigd in september 2017 en is begonnen eind 2017 of begin 2018 op het niveau van de regering en vervolgens, eind 2018, is doorgezet op een lagere niveau, waar het erop neerkwam dat vreemdelingen Angola diende te verlaten zonder hun verworven eigendommen (NPO 1, p. 25, 28).

Bovenbeschreven inconsistenties, in combinatie met verscheidene onaannemelijkheden, maken dat aan uw asielrelaas volstrekt geen geloof meer kan worden gehecht. Uw advocate haalt aan dat uw medische situatie maakt dat u moeite heeft met het herinneren van namen en data. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor uw medische problemen en de belasting of stress die deze met zich mee kunnen brengen, moet worden vastgesteld dat het hier een veelheid aan inconsistenties betreft tussen uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS en tussen uw verklaringen voor het CGVS onderling, die bovendien de kern van uw asielrelaas betreffen en dermate veelvuldig zijn dat uw medische problemen er geen verschoning meer voor kunnen

bieden. Er dient dan ook vastgesteld dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Betreffende de door u aangehaalde **medische problemen en gebrekkige/gebrek aan behandeling in Angola** (NPO 1, p. 26-27, 31-32), dient te worden vastgesteld dat deze door u ingeroepen medische redenen **geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.** Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola. Immers, u verklaart dat u reeds behandeld werd in Angola – doch, een foutieve behandeling als gevolg van een verkeerde diagnose – en dat uw huidig bepaalde behandeling, een levertransplantatie, niet mogelijk is in Angola, bij niemand (NPO 1, p. 31-32). Ook uw advocaat bevestigt dat u geen vervolging vreest in het kader van uw medische problemen (NPO 1, p. 34). Zoals u reeds op de hoogte bent – immers u diende al tweemaal een aanvraag in – dient u zich voor **de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure.** Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van **artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.** Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

U legt verscheidene documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit en die van uw kinderen, uw universitaire studies, uw werk in het ziekenhuis Materno Infatil Mae Jacinto Paulino, uw medische toestand en 9ter procedures (NPO 1, p. 23; zie groene map van het administratief dossier). Deze elementen worden niet in twijfel getrokken door het CGVS. U legt geen enkel document voor m.b.t. uw werk bij NGO Siga (NPO 1, p. 23).

Daarnaast legt u verscheidene artikels neer m.b.t. Operatie Resgate en de situatie van het medisch personeel. Het betreft echter algemene landeninformatie – u wordt nergens persoonlijk genoemd in deze documenten. Bijgevolg, zijn zij niet van dien aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande redenering.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke profiel. Zij licht haar specifieke situatie toe en meent dat dit wel een invloed heeft gehad op haar mogelijkheden haar relaas geloofwaardig uiteen te zetten en te staven. Zo geeft zij aan dat zij 29 weken zwanger was toen zij in België toekwam, dat zij werd opgenomen in het ziekenhuis tussen 20 augustus 2019 en 6 september 2019 omwille van een ernstige hepatitis en zwangerschapscholestase, dat op 4 september 2019 haar zoontje prematuur werd geboren (31 weken) via een keizersnede, dat zij opnieuw werd opgenomen in het ziekenhuis tussen 11 september 2019 en 2 oktober 2019 omwille van complex leverfalen en bacteriëmie, dat haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 28 november 2019, dat zij op 17 januari 2020 opnieuw werd gehospitaliseerd tot 20 januari 2020, dat tussen 15 oktober 2021 en 4 november 2021 de vierde hospitalisatie plaatsvond omwille van een ernstige pneumonie, dat haar medische situatie verder verslechterd en dat zij lijdt aan ernstig leverfalen waarvoor zij een levertransplantatie nodig heeft en dat op 28 april 2022 en 28 juni 2022 de interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvonden.

Verzoekster legt hierbij uit dat de gevolgen van ernstig leverfalen misselijkheid, braken, buikpijn, vermoeidheid zijn, maar ook apathie, sufheid en verwardheid en verwijst desbetreffend naar een Nederlandse website van een leverpatiëntenvereniging.

Volgens verzoekster werden alle medische stukken voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan te tonen dat haar situatie een impact heeft op haar geheugen en haar mogelijkheden het asielrelaas coherent uiteen te zetten. Verzoekster geeft aan hoogopgeleid te zijn, waardoor zij zeker in staat is om gedetailleerd te antwoorden op vragen en logisch te redeneren,

maar dit niet wegneemt dat zij lijdt aan verwardheid en vermoeidheid omwille van het feit dat zij leverpatiënt is, hetgeen een verklaring vormt voor de verschillende tegenstrijdigheden in haar relaas.

De Raad stelt vast dat verweerder met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde medische problemen, eventuele bijzondere procedurele noden en het verlenen van steunmaatregelen als volgt oordeelde:

*“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bij DVZ, tijdens uw ‘Verklaring DVZ’, maakte u reeds gewag van uw medische problemen (DVZ Verklaring d.d. 28/11/2019, hierna DVZ-V, p. 11). Ook uw advocaat onderlijnde voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (per mail d.d. 02/03/2020; toegevoegd aan het administratief dossier) uw medische toestand. Tijdens uw persoonlijk onderhoud, kreeg u de kans om uw medische toestand en problemen toe te lichten. U verklaart – na meerdere diepgaande onderzoeken – de diagnose van leverinsufficiëntie (cholangitis van de galwegen) te hebben gekregen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28/04/2022, hierna NPO 1, p. 9-10), hetgeen u verder staft met voorgelegde medische documenten (per mail d.d. 09/05/2022; zie groene map van het administratief dossier).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zowel bij aanvang van het eerste als het tweede interview, werd u bevraagd hoe u zich voelde. Tijdens het eerste interview, antwoordde u: “ik voel me nogal vermoeid. Ik heb gezondheidsproblemen. Ik was in en uit het ziekenhuis, dus vermoeidheid is er wel. Ik zou willen vragen van af en toe een pauze in te lassen” De Protection Officer erkende daarop uw medische problemen en stelde dat er hiermee rekening zou worden gehouden. Zo werd er u benadrukt dat er voldoende pauzes zouden worden ingelast en dat indien u zelf nood had aan een pauze u dit steeds mocht laten weten. Vervolgens, werd er u gevraagd of u ondanks uw medische problemen zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u ‘ja’ antwoordde (NPO 1, p. 2). Bij aanvang van het tweede interview, gaf u aan: “ik heb een beetje griep. Ik heb gastritis en moet weleens regelmatig naar het toilet” Er werd hierop benadrukt dat indien u naar het toilet diende te gaan, u niet hoefde te wachten op een pauze, maar gewoon mocht gaan. Opnieuw werd er u gevraagd of u, ondanks deze medische problemen, zich in staat voelde om het interview te houden, waarop u opnieuw ‘ja’ antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28/06/2022, hierna NPO 2, p. 2). Verder, werd er u bij aanvang van beide interviews door de Protection Officer uitgebreid uitgelegd hoe het interview zou verlopen en wat er van u werd verwacht (NPO 1, p. 2-3; NPO 2, p. 2-3). Er werden, tijdens beide interviews, voldoende pauzes voorgesteld en/of gehouden (NPO 1, p. 10, 16, 27, 28; NPO 2, p. 10, 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Hoewel verzoekster in eerste instantie op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar maakte (Vragenlijst “Bijzonder procedure noden” DVZ) blijkt hieruit dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoeksters medische problematiek en bijgevolg bepaalde bijzondere procedurele noden in haar hoofde vaststelde en steunmaatregelen verleende bij de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal kon gelet op voormelde vaststellingen terecht besluiten dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat verzoekster aan haar verplichtingen kon voldoen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die bij machte zijn om hierop een ander licht te werpen.

Hoewel verzoekster in het verzoekschrift een overzicht geeft van haar medische problematiek en hospitalisaties, toont zij niet aan dat zij ingevolge deze medische problematiek zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

Uit de door verzoekster neergelegde documenten blijkt niet dat verzoekster omwille van haar gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Geen van de voorgelegde documenten spreekt over verwardheid, concentratie en/of geheugenproblemen. Verzoekster spreekt hier overigens zelf ook niet over. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekster zoals hoger reeds gesteld geen bijzondere procedurele noden kenbaar en ontkende zelfs uitdrukkelijk dat er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken. Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoekster zelf bij het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel sprak over haar gezondheidsproblemen en dat zij zich hierdoor vermoeid voelde, maar wel bevestigde dat zij ondanks haar medische toestand zich in staat voelde om het interview te houden. Ook bij het tweede onderhoud sprak verzoekster weliswaar over griep, gastritis, regelmatig toiletbezoek, maar verklaarde zij zich opnieuw in staat om het interview te houden. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf nergens gewag maakte van verwardheid, concentratie- en/of geheugenproblemen. Ook uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt niet dat de door verzoekster aangehaalde medische problemen een invloed hebben gehad op het verloop van haar gehoren, maar wel dat uit deze notities duidelijk blijkt dat verzoekster, ongehinderd kon antwoorden op de aan haar gestelde vragen en zij omstandige en duidelijke verklaringen kon geven.

Voorts blijkt uit het medisch verslag van 2 oktober 2019, waaruit blijkt dat zij in het ziekenhuis werd opgenomen tussen 11 september 2019 en 2 oktober 2019 omwille van complex leverfalen en “bacteriëmie”, na klinisch onderzoek, dat zij in een goede algemene conditie verkeerde en georiënteerd is in tijd en ruimte. Dit stuk kan dan ook niet worden aangewend ter verklaring of verschoning van eventuele verwardheid of geheugenproblemen ten tijde van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat kort hierna plaatsvond op 28 november 2019.

Het louter verwijzen naar een Nederlandse website van een leverpatiëntenvereniging waarop te lezen staat dat de gevolgen van ernstig leverfalen misselijkheid, braken, buikpijn, vermoeidheid zijn, maar ook apathie, sufheid en verwardheid, kan niet volstaan teneinde aan te tonen dat deze symptomen zowel ten tijde van de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken als ten tijde van de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daadwerkelijk bij haar aanwezig waren.

Verzoekster geeft ook te kennen dat zij stress ondervond als alleenstaande moeder van twee jonge kinderen met een ernstige aandoening die al verschillende hospitalisaties noodzaakte.

Iedere verzoeker om internationale bescherming staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Daarenboven is verzoekster zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift hoogopgeleid en in staat om gedetailleerd te antwoorden op vragen en logisch te redeneren en aldus in die zin ook in staat om het hoofd te kunnen bieden aan stress.

De Raad kan, gelet op wat voorafgaat verzoekster aldus niet bijtreden in haar argumentatie dat zij lijdt aan verwardheid en vermoeidheid omwille van het feit dat zij leverpatiënt is en dat dit een afdoende verklaring vormt voor de verschillende tegenstrijdigheden in haar relaas.

Verzoekster geeft verder in het verzoekschrift aan dat zij in onderhavig verzoekschrift de gehele waarheid wenst te vertellen en derhalve een kopie voorlegt van het paspoort waarmee zij is gereisd met binnenkomststempel. Zij stelt te hebben gereisd met het paspoort dat werd afgeleverd te Luanda op 22 oktober 2018 – geldig tot 22 oktober 2028 – en visum C afgeleverd op 2 juni 2019 door Portugal en dit samen met haar zoontje. Verzoekster geeft hierbij nog te kennen dat zij de controle is kunnen passeren door smeergeld te betalen.

Hoewel verzoekster thans stelt de waarheid te vertellen, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij met betrekking tot het paspoort en reisdocumenten initieel gelogen heeft.

Dat zij met betrekking tot deze documenten en haar reisweg niet geheel de waarheid vertelde werd aldus correct vastgesteld in de bestreden beslissing. Het is niet ernstig om na het verkrijgen van een negatieve beslissing de verklaringen te wijzigen en vervolgens zonder valabele uitleg te stellen dat zij indertijd gelogen heeft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster thans slechts een fotokopie voorlegt van haar paspoort en dat van haar zoon evenals een foto van haar visum en de inreisstempel. Zij legt hierbij uit dat het

plastieken mapje waarin zij haar documenten bewaarde, gevallen is *“in een gleuf tussen het bureau van de controleur en de kabine”*, bij een controle in Frankrijk waarna haar gezegd werd dat zij moest wachten omdat het even zou duren om het mapje er terug uit te krijgen. Zij stelt dat zij niet heeft gewacht en zich moest haasten om de trein te halen en geen geld had om een nieuw ticket te betalen. Zij geeft ook aan dat zij na lang twijfelen besloten heeft om haar paspoort achter te laten om haar trein te halen. Hiermee spreekt verzoekster zich tegen waar zij enerzijds stelt dat zij zich moest haasten om haar trein te halen en anderzijds dat zij lang heeft getwijfeld om haar paspoort achter te laten. Immers wanneer er sprake is van haast om een trein te halen, kan er nu eenmaal niet lang getwijfeld worden. De Raad acht het voorts niet aannemelijk dat verzoekster de beslissing nam om het mapje met al haar belangrijke documenten waaronder haar paspoort en dat van haar zoon achter te laten en haar trein te nemen. Hierbij komt nog het gegeven dat in dit mapje blijkbaar ook haar treinticket zat, gezien zij verklaarde dat zij geen geld had om een nieuw ticket te kopen, hetgeen des te meer klemt.

De Raad kan voorts geen enkel geloof hechten aan verzoeksters verklaring dat zij thans de fotokopieën kan neerleggen van haar paspoort en dat van haar zoon evenals een foto van haar visum en inreisstempel, omdat zij deze bij aankomst in Portugal via haar telefoon heeft doorgestuurd naar haar broer om te tonen dat ze goed was aangekomen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster volledige foto's zou nemen van haar paspoort, visum en inreisstempels en dat van haar zoon, om deze vervolgens volledig door te sturen via haar telefoon en dit louter om te kunnen aangeven dat zij veilig zijn toegekomen. Dit kon evenzeer met een eenvoudig sms'je gebeuren.

Gelet op deze vaststellingen komt het de Raad voor dat verzoekster nog steeds niet de gehele waarheid heeft verteld en wijst dit er volgens de Raad op dat zij haar origineel paspoort nog steeds achterhoudt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij initieel gelogen heeft over het paspoort omdat haar gezegd werd in de gemeenschap dat zij automatisch een afwijzing zou krijgen indien zij toegaf legaal te hebben gereisd en omdat zij schrik had dat ze niet zouden geloven dat zij haar paspoort in Frankrijk op die manier was kwijtgespeeld, verklaart noch verschoont zij de bovenstaande vaststellingen. Het louter verwijzen naar het advies dat zij van anderen zou hebben gekregen ontslaat verzoekster geenszins van haar verantwoordelijkheid.

Verzoekster tracht hiermee de verantwoordelijkheid voor haar eerdere leugenachtige verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Verzoekster werd tijdens haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid, er werd expliciet aangegeven dat zij diegenen niet moest geloven die hen aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen en zij werden gewezen op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse en onwaarachtige verklaringen (Vragenlijst). Desalniettemin koos verzoekster ervoor om leugenachtige verklaringen af te leggen over haar paspoort en reisweg en om hierin, ondanks dat zij aldaar andermaal uitdrukkelijk en uitgebreid werden gewezen op de op haar rustende medewerkingsplicht, te persisteren wanneer zij bij het Commissariaat-generaal werd gehoord tijdens (Notities van het persoonlijk onderhoud). Daarenboven blijkt uit de voormelde vaststellingen en uit wat volgt genoegzaam dat verzoekster ook in het kader van huidig beroep blijft weigeren de nodige medewerking te geven en haar origineel paspoort nog steeds achterhoudt.

Het feit dat zij Angola destijds naar eigen zeggen met haar eigen paspoort heeft kunnen verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de stelling te worden gezocht door de politie. Indien verzoekster werkelijk zou vervolgd worden door de Angolese autoriteiten is het geenszins geloofwaardig dat zij zonder problemen legaal het land kon verlaten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift bevestigt dat haar paspoort werd uitgegeven in oktober 2018 en hierbij toelicht dat zij dit paspoort aanvraagde vóór de laatste feiten van vervolging waarvan zij het slachtoffer was in het begin van 2019 en meent dat het feit dat zij een visum bekwam van de Portugese autoriteiten geen afbreuk doet aan haar asielaanvraag, kan zij niet worden gevolgd.

Het gegeven dat zij reeds een paspoort aanvraagde alvorens het opnieuw kennen van problemen nadat er jaren niets meer is gebeurd, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van de beweerde vervolging. Te meer dit versterkt wordt door verzoeksters gedrag na de aangehaalde vervolgingsfeiten in 2019. Verzoekster baseerde haar vrees op verscheidene gebeurtenissen, namelijk de arrestatie en opsluiting in 2015, het incident met Kangamba in 2019, het gevoel dat zij werd gevolgd door iemand én de drie bezoeken door de politie aan haar ziekenhuis, gepaard gaande met het verdwijnen van medisch personeel, maar besliste toch om na al deze gebeurtenissen en feiten nog acht dagen gewoon te gaan

werken (4 maart tot 12 maart). Met het argument dat het feit dat zij nog ging werken geen afbreuk doet aan haar vrees, weerlegt noch verklaart zij deze vaststelling. De Raad acht het in de door verzoekster geschetste context niet aannemelijk dat verzoekster zich nog publiekelijk zou vertonen en zelfs naar haar werk gaan en dit louter omdat zij naar eigen zeggen nog een aantal afspraken had met zwangere vrouwen en deze niet wou doorschuiven aan iemand anders. Indien verzoekster daadwerkelijk van oordeel was dat zij in gevaar verkeerde, kon redelijkerwijs worden verwacht dat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Hoewel verzoekster benadrukt dat zij haar land omwille van de vervolgingsfeiten heeft moeten verlaten en niet omwille van haar gezondheidstoestand omdat de ernst hiervan haar nog niet bekend was, tonen voorgaande vaststellingen eerder het tegendeel aan. Hierbij komt ook nog de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken op de vraag waarom zij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming indiende, antwoordde *“Ik was ziek en had behandeling nodig. Ik was van plan om in Portugal behandeling te krijgen, maar het lukte niet naar daar te gaan dus ik kwam naar hier. België was een veiligere keuze door de sterke banden tussen Portugal en Angola* (Verklaring DVZ, vraag 27), hetgeen er eerder op wijst dat verzoekster zowel haar paspoort als het visum in orde bracht om behandeling te krijgen voor haar medische situatie. Met het argument dat verzoekster nooit haar medische situatie heeft aangehaald als vervolgingselement, plaatst zij voorgaande vaststellingen niet in ander daglicht.

Verzoekster tracht haar verklaringen over de incidenten tussen 2015 en 2019 te verklaren door erop te wijzen dat zij verward was tijdens haar interviews en geheugenproblemen had. Ze stelt zelf niet goed meer te weten wat ze exact verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat ze juist bevallen was en er na haar hospitalisatie eind oktober 2019 nog verschillende medische onderzoeken bezig waren. Ook wijst zij op de stress die zij had omwille van haar gezondheidssituatie en wat er met haar kinderen zou gebeuren indien zij opnieuw zou worden opgenomen.

Desbetreffend kan volstaan met te verwijzen naar wat hoger reeds werd gesteld. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij omwille van verwardheid en geheugenproblemen tijdens de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Geen van de voorgelegde documenten spreekt over verwardheid, concentratie en/of geheugenproblemen. Verzoekster spreekt hier zelf ook niet over. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel objectief medisch attest neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij ten tijde van de interviews en onderhoud kampte met geheugenproblemen in die zin dat dit een invloed had op haar afgelegde verklaringen. Ook kon worden verwacht dat zij stress het hoofd zou kunnen bieden. Verzoekster licht ook niet concreet toe op welke wijze stress ertoe zou geleid hebben dat zij over tal van elementen tegenstrijdige verklaringen aflegde en zelfs ervoor koos om te liegen over haar paspoort en reisweg.

Hoewel verzoekster van oordeel is dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet de kern van haar relaas betreffen, stelt de Raad evenwel vast dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden wel degelijk raken aan de kern van haar vluchtrelaas. Zoals reeds gesteld baseerde verzoekster haar vrees op vervolging op de arrestatie en opsluiting in 2015, het incident met Kangamba in 2019, het gevoel dat zij werd gevolgd door iemand én de drie bezoeken door de politie aan haar ziekenhuis gepaard met het verdwijnen van medische personeel. De in de bestreden beslissing opgenomen motivering heeft betrekking op tegenstrijdige verklaringen die verzoekster aflegde met betrekking tot voormelde gebeurtenissen en feiten. Bijgevolg betreffen de vaststellingen wel degelijke kernelementen van verzoeksters asielrelaas.

Waar zij bevestigt dat zij zich vergist heeft en aangeeft dat de juiste versie *“5 verplegers en 2 dokters”* is, stelt de Raad vast dat het louter kiezen voor één versie van tegenstrijdige verklaringen de tegenstrijdigheid niet opheft.

De Raad ziet ook niet in hoe het betoog dat er verplegers en dokters gedurende de hele periode van operatie Resgate verdwenen en dus niet op één specifiek moment, kan volstaan om de gedane vaststellingen te verklaren noch te verschonen. Verzoekster licht dit ook niet verder toe.

Voor de duidelijkheid herhaalt de Raad hier de desbetreffende pertinente vaststellingen: ***“Betreffende de dokters en verpleegkundigen die zijn verdwenen, dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden. Bij DVZ, verklaarde u: “hij (de generaal) wou niet toestaan dat we die mensen hielpen en beetje bij***

beetje verdwenen er dokters van de NGO tot ze dood werden teruggevonden. In totaal werden er tussen 02.2019 en mijn vertrek 5 dokters en 2 verpleegsters dood teruggevonden. Ik kende ze enkel bij naam" (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS, situeert u deze verdwijningen eind 2018. U stelt dat er vijf dokters en twee verpleegkundigen uit Viana zijn verdwenen en dat zij twee weken nadien dood werden teruggevonden (NPO 1, p. 25). U verklaart dat er twee van de vijf dokters bij u in het ziekenhuis in Palanca – dus niet de NGO – werkten. U bent in staat om hun volledige namen te geven, maar stelt de overige personen (drie dokters en twee verpleegkundigen) noch persoonlijk, noch bij naam te kennen (NPO 1, p. 30). Uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud, wijken hier enkel verder van af. U stelt nu dat de verdwijningen zijn begonnen eind 2018 en zijn doorgedaan tot het moment dat u Angola verliet. U verklaart nu dat het twee dokters en vijf verpleegkundigen – dus niet vijf dokters en twee verpleegkundigen – betrof, maar dat u hen niet persoonlijk kende. U stelt enkel te weten dat de verpleegkundigen afkomstig waren uit Viana. Gevraagd of er mensen uit uw eigen ziekenhuis bij waren, antwoordt u dat er twee verpleegkundigen bij waren. Gevraagd naar hun namen, stelt u deze niet te kennen: "ik heb het slechts vastgesteld toen ze op de ronde tafel hun foto's hadden gezet. Het was op een ronde tafel waar ze hun foto's hadden gezet met een kaars bij" (NPO 2, p. 16-17) – u wisselt dus van twee dokters uit uw ziekenhuis, dewelke u bij naam kon noemen, naar twee verpleegkundigen uit uw ziekenhuis, dewelke u niet kent. Gevraagd of er bij de vermisten iemand van de ngo was, stelt u plotseling dat enkelen van de ngo ook zijn verdwenen/weggegaan, maar u weet niet naar waar. Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u vaagweg: "ik weet niet of ze levend of niet of levend zijn. Ik weet niet of ze zijn gevlucht of niet. Ik ben hun spoor kwijtgespeeld" (NPO 2, p. 17)." Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen terecht kon vaststellen legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zowel de datum van de verdwijningen, de identiteit van de verdwenen personen en verzoeksters band met hen. De algemene stelling dat de pers niet vrij is, zodat verzoekster niet weet hoeveel personen in totaal werkzaam in de zorgsector slachtoffer werden van vervolging en op welk moment dit precies was en dat er zeker meer zijn dan de vijf waarover zij vertelde, plaatst voormelde vaststellingen evenmin in een ander daglicht.

Betreffende Operatie Resgate en generaal Bento Kangamba, verwijst verzoekster opnieuw naar haar geheugen. Zij stelt de naam van de generaal wel te kennen, maar kon er op de Dienst Vreemdelingenzaken even niet meer op komen. Indien verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk niet meer op de naam van de generaal kon komen, kon worden verwacht dat zij zich in die zin ook zou uitlaten. De Raad stelt vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken echter verklaarde dat er een generaal was, waarvan zij de naam niet weet. Aangezien verzoekster deze generaal als reden aanvoert waardoor haar leven in gevaar zou zijn en zij hierom het land van herkomst genoodzaakt was te verlaten, kon worden aangenomen dat zij bij aankomst in België zich wel degelijk de naam van haar vervolger die de reden was van haar vlucht uit het land, zou kunnen herinneren en niet pas na geconfronteerd te zijn met zijn naam en foto toen zij informatie opzocht over Operatie Resgate.

Waar verzoekster aangeeft dat zij zich niet heeft tegengesproken betreffende de periode waarin operatie Resgate plaatsvond, gaat zij voorbij aan de verklaringen die zij op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal heeft afgelegd.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster immers dat deze operatie begon in februari 2019 (Verklaring, vraag 3.5), terwijl zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat Operatie Resgate is aangekondigd in september 2017 en is begonnen eind 2017 of begin 2018. (Notities van het persoonlijk onderhoud van 28 april 2022, p. 25, 28).

Met het louter verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot de operatie Resgate alsook stellen dat de reeds neergelegde informatie verzoeksters verklaringen bevestigen, plaatst verzoekster voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht. Deze algemene informatie, die geen betrekking heeft op verzoekster persoonlijk, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoekster citeert haar verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal aflegde met betrekking tot het ontbreken van bewijs over de NGO waarvan sprake en meent dat zij een oprechte inspanning heeft

geleverd om haar verzoek te staven en alle relevante elementen voor te leggen waarover zij beschikt. Dit volstaat evenwel niet om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF